

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Disse var ordene. Der er lige et enkelt spørgsmål fra fru Lissa Mathiasen.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er det jo knap 2 år siden, at vi sidst havde debatten om overvågning af ansatte og styrkelse af deres rettigheder og sikkerhed. Derfor kan jeg sådan set godt undre mig over, at ministeren her giver de samme svar, som ministeren også gav dengang. Man kan sige, at der måske havde været tid til så at overveje, om ikke man skulle ud-dybe det lidt, og derfor vil jeg godt bede ministeren om at uddybe. Ministeren siger f.eks. i forbindelse med det punkt i vores beslutningsforslag om at anvende detektiver: Jamen det må man tage en dialog om. Jeg tror ikke, at der er ret mange arbejdsgivere, der er indstillet på at gå ind i en dialog, hvis de ønsker at bruge detektiv, når de er i tvivl om, hvorvidt en lægeerklæring er i orden.

Det her er for mig at se et principielt spørgsmål om, hvorvidt vi mener, at det skal være acceptabelt. Og derfor vil jeg godt høre, om ministeren rent faktisk mener, at det er en acceptabel metode, da vi i dag har en velkendt og normalt også accepteret metode, der går på, at man kommer med en lægeattest, hvis man er syg. Er det her acceptabelt?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at sige til fru Lissa Mathiasen, at jeg jo netop ikke giver det samme svar som sidst, for i mellemtiden er der et meget, meget kyndigt tv-overvågningsudvalg, der har siddet og behandlet mange af de her problemstillinger grundigt. Derfor vil jeg sige, at svaret på mange af de punkter, der er opremsat i beslutningsforslaget, jo er, at der netop i dag samtidig bliver behandlet et lovforslag, der også tilgodeser ansattes retssikkerhed.

Til det ene punkt, der vedrører detektiver, er jeg enig med fru Lissa Mathiasen så langt, at jeg også mener, at det, vi her diskuterer, er meget principielt. Og min principielle holdning er altså den, at vi ikke skal gå ind og lovgive om det i Folketinget. Jeg mener stadig væk, at det kloge- ste og det rigtigste er, at vi holder en vis arms- længde i Folketinget til det, der er den alminde- lige ledelsesret, og sørger for, at det er arbejds-

markedets parter, der selv klarer det, og at man klarer det ude på den lokale arbejdsplads.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg egentlig spurgte om, var, om ikke mini- steren mente, at det ville være illusorisk at fore- stille sig, at en medarbejder ville være i stand til i en given situation, hvor vedkommende f.eks. er sygemeldt, at komme med en lægeerklæring. For det første er det ikke sikkert, at medarbejde- ren overhovedet er klar over, at der er blevet sat en detektiv på. For det andet vil jeg spørge, om det ikke også er illusorisk at forestille sig, at en medarbejder vil være i stand til i den sammen- hæng at få en arbejdsgiver til at sige: Det er også rigtigt, vi vil lade være.

Jeg mener, at lige så vel som vi lavede loven i 1999 om beskyttelse af medarbejdere set i for- hold til tv-overvågning, så er det vores opgave herinde overordnet at sætte nogle rammer. Jeg anerkender også det arbejdsretlige system, aner- kender aftaler parterne imellem, men overord- net har vi tidligere haft kutyme for, at vi godt ville beskytte medarbejdere mod alvorlige krænkelse, og det er egentlig det, jeg spørger ind til. Mener ministeren for det første ikke, at det er illusorisk at forestille, at medarbejdere kunne løse det her? Og er det for det andet ikke så alvorlig en krænkelse, at det ville være natur- ligt, at vi udstak et forbud mod brugen af det?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nej, jeg er helt grundlæggende uenig med fru Lissa Mathiasen, og det skyldes, at jeg simpelt hen ikke tror på, at der er mange arbejdsgivere, der opfører sig på den måde.

Hvis man foretager nogle valg, der gør, at hele arbejdspladsen er i oprør og siger, at det her simpelt hen er fuldstændig urimeligt og indgri- bende over for medarbejderne, så får man altså utilfredse medarbejdere, og så er man en utrolig ringe leder og arbejdsgiver. Derfor er der ikke ret mange af den her slags sager. Jeg tror nemlig, at det er sådan, at langt, langt de fleste steder sørger den, der har ledelsesretten, og de medar- bejdere, der er, for at finde en fornuftig aftale og fornuftige måder at håndtere sager på. Det kun- ne være sager, hvor en af medarbejderne bevidst lækker oplysninger til en konkurrerende virk- somhed. Og der tror jeg sådan set, at det er i alle de andre medarbejders interesse og virksomhe-